

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXII. — Wydana i rozesłana dnia 29. grudnia 1893.

(Zawiera Nr. 194—197.)

194.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu z dnia 27. grudnia 1893,

którem w wykonaniu ustawy z dnia 26. grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 193) o urządzeniu konsensowych rodzajów przemysłu budowlanego ogłaszają się miejsca, które w myśl §. 2, ustęp 2 rzeczonyj ustawy uznane zostały za wyłączone.

W wykonaniu ustawy z dnia 26. grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 193) o urządzeniu rodzajów przemysłu budowlanego konsensowi podlegających, uznają się na zasadzie §. 2, ustęp 2 rzeczonyj ustawy za zgodą odnośnych wydziałów krajowych następujące miejsca za wyłączone:

W arcyksięstwie austriackiem poniżej Anizy:

Cały obszar stołecznego i rezydencyonalnego miasta Wiednia w rozciągłości utworzonej ustawą z dnia 19. grudnia 1890 (Dz. u. kr. Nr. 45).

W arcyksięstwie austriackiem powyżej Anizy:

Stolica krajowa Linz z wyłączeniem przedmieść Lustenau i Waldegg.

W księstwie salzburskiem:

Dzielnica wewnętrzna stolicy krajowej Salzburga w granicach ustanowionych §em 67ym Po-

rządki budowniczego dla stolicy krajowej Salzburga z dnia 2. kwietnia 1886 (Dz. u. kr. Nr. 27).

W uksiążęconem hrabstwie tyrolskiem:

Cały obszar stolicy krajowej Innsbrucka z obszarem gminy Wilten.

W księstwie styryjskiem:

Cały obszar stolicy krajowej Grazu.

W księstwie karyntyjskiem:

Cały teraźniejszy obszar stolicy krajowej Celowca.

W księstwie krańskiem:

Dzielnice stolicy krajowej Lublany wymienione w §. 1 ustawy gminnej dla tego miasta z dnia 5. sierpnia 1887 (Dz. u. kr. Nr. 22) a mianowicie I (dzielnica szkolna), II (dzielnica Jakóba), III (dzielnica zamkowa) i IV (dzielnica kolejowa).

W królestwie czeskiem:

Cały obszar królewskiego stołecznego miasta Pragi; obszary miast: Smichowa, Karlina i Hory winiczne; obszar gminy miasta Żyżkowa z wyłączeniem wcielonej wsi Olszany.

Cały obszar miasta Pilzni.

Cały obszar miasta Liberca.

Cały obszar miasta Karłowych Warów.

Cały obszar miasta Cieplic.

Cały obszar miasta Szönau.

Cały obszar uzdrowiska Maryańskie Łaźnie.

Obszar gminy miasta Franciszkowe Łaźnie z wyłączeniem wsi dolna Lohma.

W margrabstwie morawskiem:

Cały obszar stolicy krajowej Berna.

Cały obszar miasta Ołomuńca.

W królestwie galicyjsko-lodomeryjskiem i Wielkiem księstwie krakowskiem:

Cały obszar królewskiego stołecznego miasta Lwowa.

Cały obszar królewskiego stołecznego miasta Krakowa.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej jednocześnie z ustawą z dnia 26. grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 193), o urządzeniu konsensowych rodzajów przemysłu budowlanego.

Bacquehem r. w. Wurmbrand r. w.

195.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu, tudzież wyznań i oświecenia z dnia 27. grudnia 1893,

tyczące się egzaminów i świadectw dla kandydatów ubiegających się o konsens do pewnego rodzaju przemysłu budowlanego, tudzież ułatwień czynić się mających w razie połączenia kilku rodzajów przemysłu budowlanego w jednej osobie.

Na zasadzie ustawy z dnia 26. grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 193), o urządzeniu rodzajów konsensowych przemysłu budowlanego, rozporządza się co następuje w przedmiocie egzaminów i świadectw dla kandydatów ubiegających się o konsens do pewnego rodzaju przemysłu budowlanego, tudzież w przedmiocie ułatwień, które czynione będą w razie połączenia kilku rodzajów przemysłu budowlanego w jednej osobie:

I. Co do postanowień, które na zasadzie §. 13, ustęp 1 i 2 ustawy z dnia 26. grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 193) wydane być mają drogą rozporządzenia.

§. 1.

Przedmiotami egzaminu dla kandydatów ubiegających się o uprawnienie na budowniczego są:

1. Wypracowanie projektu na większy budynek na danem budowisku i według podanego programu z wszystkimi potrzebnymi planami, przekro-

jami i fasadami i z przedstawieniem najważniejszych w projekcie użytych ustrojów, jakoto: stropów, wiązań dachowych, schodów, załamywania się murów itp., tudzież oznaczenie ich wymiarów; nadto wypracowanie obliczenia robót ze względem na wszelkie potrzebne roboty rękodzielnicze;

2. odpowiedź piśmienna na pytania z zakresu matematyki, geometrii wykresłej i praktycznej, z mechaniki i z mechaniki budowniczej; nadto z nauki o materiałach budowlanych i ich używaniu, z nauki o ustrojach budowniczych odnośnie do budownictwa lądowego.

Pytania zadawać należy w takich granicach, jakie co do rzeczonych przedmiotów przepisane są dla szkół przemysłowych wyższych z zakresem budowniczo-technicznym.

3. odpowiedź ustna na pytania z zakresu praktyki budowniczej, tudzież z zakresu przepisów budowniczych i higieny budowniczej.

§. 2.

Przedmiotami egzaminu dla kandydatów ubiegających się o uprawnienie na majstrów murarskich są:

Dla majstrów murarskich.

1. Wygotowanie projektu z zakresu budownictwa lądowego także wiejskiego na danem budowisku i według podanego programu z odpowiednimi planami, widokami i przekrojami i przedstawieniem najważniejszych ustrojów, które tam będą potrzebne, jakoto: stropów, wiązań dachowych, schodów, załamywania się murów itp., z oznaczeniem wymiarów i nadto wypracowanie obliczenia robót ze względem na wszelkie potrzebne roboty rękodzielnicze;

2. odpowiedź piśmienna na pytania z zakresu budownictwa, a to w takiej rozciągłości, w jakiej przedmiot ten nauczany jest w szkołach zawia-
dowców z zakresem budowniczo-technicznym;

3. odpowiedź ustna na pytania z zakresu praktyki budowniczej, z zakresu przepisów budowniczych i higieny budowniczej.

§. 3.

Przedmiotami egzaminu dla kandydatów ubiegających się o uprawnienie na majstrów kamienniarzów są:

Dla majstrów kamienniarzów.

1. Narysowanie większej budowy, z kamienia wykonać się mającej, lub części składowej takiej budowy, z przydaniem piśmiennego objaśnienia co do jej ustroju;

2. narysowanie ustroju kamiennego dla rozmaitych danych przypadków;

3. odpowiedź ustna na pytania z nauki o materiałach kamiennych i o stosowaniu w budownictwie szczególnych rodzajów kamieni do rozmaitych celów.

§. 4.

Przedmiotami egzaminu dla kandydatów, ubiegających się o uprawnienie na majstrów cieślińskich są:

1. Wyznaczenie połąci dachów, wiązania dachowego dla skomplikowanego planu, zaprojektowanie budowy z drzewa lub z muru pruskiego i rusztowania w stosunkach utrudnionych, z należącymi do tego planami, wiązania dachu i budowli, przekrojami i profilami, z oznaczeniem wymiarów szczególnych części budowy, wygotowaniem obliczenia robót i piśmiennem objaśnieniem tego wypracowania;

2. narysowanie i obliczenie rozmaitych ustrojów drewnianych nie tylko dla budowli lądowych, lecz także dla wodnych, np. mostów, budowli do ochrony brzegów, jazów i wyobrażenie rozmaitych rodzajów więźby cieślińskiej;

3. odpowiedź ustna na pytania z nauki o materiałach drewnianych, o odpowiednim użyciu rozmaitych rodzajów drzewa, tudzież z zakresu przepisów ustawy budowniczej o ile tyczą się ustrojów cieślińskich.

§. 5.

Przedmiotem egzaminu dla kandydatów ubiegających się o uprawnienie na rurmistrzów, jest odpowiedź ustna na pytania praktyczne z zakresu przemysłu rurmistrzowskiego a mianowicie co do kopania, stęplowania, wymurowania i ocembrowania studni, co do wiercenia studni, osadzania toku, wyrobu pomp i osadzania przyrządu pompowego tudzież rur w studniach, nadto co do ostrożności przy pogłębianiu studni i co do znajomości odnośnych narzędzi, nakoniec co do przepisów ustawy budowniczej odnoszących się do robót studniarskich i właściwej higieny budowniczej.

§. 6.

Kandydaci ubiegający się o konsens na budowniczego, majstra murarskiego, majstra kamieniarskiego i majstra cieślińskiego, którzy odbyli w szkole głównej technicznej wszystkie programem nauki przepisane studia z zakresu budownictwa inżynierskiego lub budownictwa cywilnego, pierwszy egzamin rządowy lub poszczególne egzamina z wszystkich przedmiotów zdali ze skutkiem przynajmniej dostatecznym i mogą świadectwami postępu udowodnić złożenie z dobrym skutkiem poszczególnych egzaminów z mechaniki budownictwa i z budowni-

ctwa cywilnego (nauka o budulcu i nauka o ustrojach w budownictwie), a jeżeli skończyli szkołę inżynierską, przedstawiają nadto świadectwo postępu z niższej geodezyi; podobnie kandydaci, którzy skończyli z dobrym skutkiem szkołę przemysłową wyższą z zakresem budowniczo-technicznym w c. k. szkole przemysłowej rządowej lub w zakładzie równorzędnym prawa zakładu publicznego posiadającym; nakoniec kandydaci, którzy będąc c. k. oficerami inżynierii skończyli kurs wyższy, uwolnieni są od egzaminu teoretycznego, w punkcie 2, §§. 1, 2, 3 i 4 wymaganego. Kandydaci, którzy w szkole głównej technicznej uzyskali świadectwo z drugiego egzaminu rządowego z budownictwa cywilnego lub budownictwa inżynierskiego, uwolnieni są od części egzaminów wymaganych w punktach 1 i 2, §§. 1, 2, 3 i 4. Kandydaci, którzy w szkole głównej technicznej uzyskali dyplom z budownictwa cywilnego lub budownictwa inżynierskiego, uwolnieni są od całego egzaminu według §§. 1, 2, 3, 4 i 5 wymaganego.

Prośby o zezwolenie na częściowe lub całkowite uwolnienie od egzaminu na zasadzie poprzedzających postanowień podawać należy do komisji egzaminacyjnej (§. 7), która prośby te razem ze swoją opinią przedstawi Władzy administracyjnej krajowej. Ta ostatnia Władza decyduje o zezwoleniu na uwolnienie.

§. 7.

Do egzaminowania kandydatów ubiegających się o uprawnienie na budowniczych, majstrów murarskich, majstrów kamieniarskich, majstrów cieślińskich i rurmistrzów ustanowiona będzie komisja w siedzibie każdej Władzy administracyjnej krajowej.

Komisja ta składa się dla kandydatów ubiegających się o uprawnienie na budowniczych z czterech członków, a mianowicie:

1. z przewodniczącego, którym jest przełożony departamentu technicznego lub jego zastępca;
2. z drugiego wyższego urzędnika budownictwa rządowego;
3. z profesora specjalisty w szkole głównej technicznej lub szkole przemysłowej rządowej albo architektury urzędownie upoważnionego albo inżyniera cywilnego urzędownie upoważnionego, zajmującego się budownictwem cywilnym, albo inżyniera budowniczego urzędownie upoważnionego lub z wyższego urzędnika budowniczego Wydziału krajowego lub stolicy krajowej;
4. z budowniczego.

Dla kandydatów ubiegających się o uprawnienia na majstrów murarskich, kamieniarskich, cieślińskich lub na rurmistrzów:

1. z przewodniczącego, którym jest wyższy urzędnik budownictwa rządowego;

Dla majstrów cieślińskich.

Dla rurmistrzów.

Sposób egzaminowania.

Częściowe lub całkowite uwolnienie od egzaminu.

2. z profesora specjalisty w szkole głównej technicznej lub w szkole przemysłowej rządowej albo z architekta urzędownie upoważnionego, albo inżyniera cywilnego urzędownie upoważnionego zajmującego się budownictwem cywilnym, albo inżyniera budowniczego urzędownie upoważnionego lub z wyższego urzędnika budowniczego Wydziału krajowego lub stolicy krajowej, i

3. stosownie do rodzaju przemysłu, do którego kandydat chce uzyskać uprawnienie — z budowniczego — według okoliczności z majstra murarskiego, lub z majstra ciesielskiego lub z majstra kamieniarskiego albo z rurmistrza, posiadających konsensa na zasadzie ustawy z dnia 26. grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 193).

W większych krajach Władza administracyjna krajowa upoważniona jest pozwolić, gdyby się okazała potrzeba tego, żeby egzamina kandydatów ubiegających się o uprawnienia na majstrów murarskich, kamieniarskich, ciesielskich lub na rurmistrzów odbywały się także w innych miejscach.

W przypadku takim Władza administracyjna utworzyć ma komisję w sposób wyżej postanowiony. Gdyby to było niemożliwe Władza administracyjna krajowa utworzyć ma komisję przez powołanie innych odpowiednich osób.

Dopóki w królestwie dalmatyńskim nie będzie budowniczych konsens posiadających, powoływać należy do komisji egzaminacyjnej dla ubiegających się o uprawnienie na budowniczego zamiast budowniczego, którego niema, drugiego członka z grona biegłych w punkcie 3 wymienionych.

Podobnie przy ustanawianiu w Dalmacji komisji egzaminacyjnej dla ubiegających się o uprawnienie na majstrów murarskich, kamieniarskich, ciesielskich lub na rurmistrzów, dopóki w królestwie tem nie będzie budowniczych konsens posiadających, a względnie dopóki przemysłu kamieniarskiego i rurmistrzowskiego nie będą wykonywali majstrowie konsens posiadający, zamiast majstra w punkcie 3 wzmiankowanego powoływać należy drugiego członka z grona biegłych w punkcie 2 wymienionych.

§. 8.

Czas do wypracowania planów i odpowiedzi piśmiennych jest ograniczony a mianowicie dla kandydatów na budowniczych ogółem do dni czterech, dla kandydatów na majstrów murarskich, kamieniarskich i ciesielskich ogółem do dni ośmiu, wszyscy zaś pracować mają tylko w zwykłych godzinach urzędowych.

Odpowiedzi ustne na pytania zadawane na egzaminie kandydatom ubiegającym się o uprawnienie na budowniczych, trwać mają zwyczajnie nie dłużej jak godzinę, odpowiedzi zaś kandydatów ubie-

gających się o inne uprawnienia majsterskie, nie dłużej jak pół godziny.

Komisja egzaminacyjna ma zawsze naprzód przygotować zadania graficzne i piśmienne jakoteż pytania i aż do chwili użycia powinna trzymać je w tajemnicy a w tym celu każde z osobna opieczętować. Komisji wolno postąpić podobnie także z temi pytaniami, na które odpowiedź ma być dana ustnie.

Zadania i pytania otwiera na egzaminie przewodniczący komisji egzaminacyjnej w obecności kandydata do majsterstwa, w taki sposób, że dalsze otwiera dopiero wtedy, gdy kandydat odpowie na poprzedzające.

Podczas wypracowywania rysunku i odpowiedzi piśmiennych na zadania i pytania egzaminacyjne kandydaci mają być ciągle nadzorowani, o ile to jest możebne przez jednego z członków komisji.

Używanie tablic logarytmowych, podręczników zawierających formuły i ustawy jest dozwolone; gdyby kto używał innych środków lub pomocy osób, egzamin ma być natychmiast przerwany.

Gdy egzamin odbywa się poza obrębem siedziby Władzy administracyjnej krajowej, Władza ta zadania egzaminacyjne i pytania do odpowiedzenia na piśmie przesyła przewodniczącemu komisji egzaminacyjnej opieczętowane i takowe otwierane być mają w sposób wyżej podany.

§. 9.

Członków komisji egzaminacyjnej mianuje Władza administracyjna krajowa na czas oznaczony a zarazem ustanawia także po jednym zastępcy dla każdego członka komisji egzaminacyjnej. Co do zamianowania członków i zastępców należących do stanu przemysłowców, winna Władza administracyjna krajowa, o ile to być może, zażądać od stowarzyszeń odnośnego rodzaju przemysłu w mieście stołecznem kraju lub w miejscach, gdzie się egzamina dla przemysłu budowlanego odbywają, istniejących, żeby przedstawiły kandydatów.

§. 10.

Terminy, w których egzamina mają się odbywać, ustanawia Władza administracyjna krajowa.

§. 11.

Wydaue opinii o wypracowaniach graficznych i piśmiennych, ocenienie rozwiązania poszczególnych pytań ustnych, klasyfikacja tychże, wreszcie wydanie wotum ogólnego co do całkowitego wyniku poszczególnych aktów egzaminu jest rzeczą członków komisji egzaminacyjnej, rozstrzyga zaś pod temi wszystkimi względami większość głosów.

Wynik
egzaminu.

W razie równości głosów decydującym jest to wotum, do którego przystąpił przewodniczący.

Wotum ostateczne ograniczać się ma do orzeczenia, czy kandydat uznany został

za uzdolnionego, czy
za nieuzdolnionego.

Spisuje się protokół egzaminu a w nim podaje się wszystkie przedmioty każdej części egzaminu, sąd egzaminatorów co do każdego z osobna przedmiotu egzaminu, jakoteż wotum ostateczne co do ogólnego wyniku wszystkich aktów egzaminu.

Protokół z wszystkimi wypracowaniami egzaminacyjnymi przedstawia się Władzy krajowej.

Władza ta wydaje kandydatowi, który złożył egzamin z dobrym skutkiem, świadectwo według dołączonego wzoru.

Kandydatów uznanych za „nieuzdolnionych“, uwiadamia o tem Władza krajowa.

§. 12.

Kandydaci uznani za „nieuzdolnionych“ mogą ponowić egzamin po upływie jednego roku.

§. 13.

Kandydaci ubiegający się o uprawnienie na budowniczego mogą egzamin z części teoretycznej swego zadania, to jest z przedmiotów w §. 1 pod l. 2 wyszczególnionych składać po odpowiednim wyuczeniu się przemysłu murarskiego (§. 10 ustawy z dnia 26. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 193) a po skończeniu 20. roku życia kiedykolwiek, z praktycznej zaś części swego zadania dopiero na rok przed skończeniem swojej praktyki (§§. 11 i 12 ustawy z dnia 26. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 193).

§. 14.

Przed przypuszczeniem do egzaminu, kandydaci na budowniczych, majstrów murarskich, kamieniarskich, ciesielskich i na rurmistrzów opłacić mają taksę egzaminacyjną.

Wysokość taksy ustanowiona będzie osobnym rozporządzeniem.

§. 15.

Świadectwa uzyskane w myśl paragrafów poprzedzających w skutek złożenia z dobrym skutkiem egzaminu przez kandydatów ubiegających się o uprawnienie do przemysłu budowlanego tracą moc swoje, jeżeli egzaminowany przez całe lat dziesięć po złożeniu egzaminu nie miał praktycznego udziału w swoim przemyśle. Udział praktyczny można mieć tak przez samodzielne wykonywanie odnośnego przemysłu budowlanego, jak i przez pracowanie w nim w charakterze pomocnika.

Ubiegający się o konsens do przemysłu budowlanego, których świadectwa na zasadzie poprzedzającego ustępu stały się nieważnymi, są więc obowiązani poddać się ponownie egzaminowi.

II. Co do ułatwień, jakie w razie połączenia kilku rodzajów przemysłu budowlanego w jednej osobie mają być na zasadzie §. 8. ustawy z dnia 26. grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 193) czynione pod względem złożenia dowodu uzdolnienia.

§. 16.

W takim przypadku, gdyby jedna osoba chciała połączyć w sobie kilka rodzajów przemysłu budowlanego, czynione będą pod względem złożenia dowodu uzdolnienia następujące ułatwienia:

1. Gdy ta sama osoba prosi o konsens na budowniczego lub na majstra murarskiego i zarazem o konsens na majstra kamieniarskiego lub ciesielskiego albo na rurmistrza, w takim razie oprócz złożenia dowodu uzdolnienia na budowniczego lub majstra murarskiego, złożyć należy w myśl ustawy z dnia 26. grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 193) dowód, że kandydat pracował praktycznie w odnośnym przemyśle najmniej przez dwa lata chociażby z przerwami, praktykując zarazem w drugim przemyśle budowlanym a nadto winien także złożyć egzamin z każdego dalszego przemysłu budowlanego, do którego chce być uprawnionym według §§. 3, 4 i 5 niniejszego rozporządzenia, o ile ułatwienie w §. 6 niniejszego rozporządzenia określone, nie ma być do niego zastosowane. Egzamin na budowniczych lub majstrów murarskich można zdawać jednocześnie z egzaminem przepisany dla tych innych rodzajów przemysłu budowlanego, do których kandydat chce uzyskać uprawnienie a w przypadku takim komisją egzaminacyjną dla budowniczych a względnie majstrów murarskich (§. 7) wzmocnić należy przydaniem po jednym majstrze każdego z tych innych rodzajów przemysłu budowlanego, o które kandydat się ubiega.

Dopóki świadectwo egzaminacyjne jest ważne.

Postanowienia wyjątkowe dla starających się o uprawnienie na budowniczego.

Taksa egzaminacyjna.

Egzamin z kamieniarstwa a względnie ciesielstwa lub rurmistrzowstwa ograniczać się ma do tego, co nie było już przedmiotem egzaminu z budownictwa a względnie murarstwa.

2. Gdy ta sama osoba prosi o konsens do przemysłu ciesielskiego i zarazem do przemysłu rurmistrzowskiego, w takim razie oprócz złożenia dowodu uzdolnienia do przemysłu ciesielskiego złożyć należy w myśl ustawy z dnia 26. grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 193) dowód, że kandydat pracował praktycznie w rurmistrzowstwie najmniej przez dwa lata, chociażby z przerwami praktykując zarazem w drugim przemyśle budowlanym a nadto winien także złożyć egzamin do przemysłu rurmistrzowskiego według §. 5go, o ile ułatwienie w §. 6 niniejszego rozporządzenia wzmiankowane, nie ma być do niego zastosowane. Egzamin dla uzyskania uprawnienia na majstra ciesielskiego można zdawać jednocześnie z egzaminem na rurmistrza a w przypadku takim komisją egzaminacyjną dla majstrów ciesielskich (§. 7) wzmocnić należy przybraniem rurmistrza.

Egzamin z rurmistrzowstwa ograniczyć należy do tego, co nie było już przedmiotem egzaminu z ciesielstwa.

3. W przypadkach pod l. 1 i 2 wzmiankowanych, majstrowie przemysłowi do komisji powołani mają prawo głosowania tylko co do tego aktu egzaminacyjnego, który tyczy się ich zawodu.

III. Co do murarzy posiadających konsens na zasadzie pierwszego ustępu §. 23. ustawy przemysłowej z dnia 20. grudnia 1859 (Dz. u. p. Nr. 227), których siedziba przemysłowa w chwili ogłoszenia ustawy z dnia 26. grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 193) o urządzeniu konsensowych rodzajów przemysłu budowlanego znajduje się w miejscu uznanem za wyłączone, a którzy zamierzają starać się o uprawnienie na budowniczego za złożeniem egzaminu, stosownie do §. 15, ustęp 4 przerzeczonej ustawy.

Murarze posiadający konsens na zasadzie pierwszego ustępu §. 23go ustawy przemysłowej z dnia 20. grudnia 1859 (Dz. u. p. Nr. 227), których siedziba przemysłu w chwili ogłoszenia ustawy na wstępie wzmiankowanej, znajduje się w miejscu uznanem za wyłączone, a którzy zamierzają starać się o uprawnienie na budowniczego przez złożenie egzaminu, winni poddać się egzaminowi postanowieniami §. 1go niniejszego rozporządzenia przepisaniem, do którego stosują się postanowienia §§. 6go aż do 12go i 14go.

§. 18.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia na-
bywają mocy obowiązującej jednocześnie z ustawą
z dnia 26. grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 193), o urzą-
dzeniu konsensowych rodzajów przemysłu budowla-
nego.

Postanowienie
końcowe.

Bacquehem r. w. **Wurmbrand** r. w.
Madeyski r. w.

Wzór do §. 10.

Świadectwo egzaminu na {
budowniczego.
majstra murarskiego.
majstra kamieniarskiego.
majstra ciesielskiego.
rurmistrza.

Ze strony c. k. Namiestnictwa w potwierdza się
Rządu krajowego
niniejszem, że Pan zdawał egzamin do uzyskania

uprawnienia na {
budowniczego
majstra murarskiego
majstra kamieniarskiego
majstra ciesielskiego
rurmistrza

rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 27. grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 195)

{
§. 1)
§. 2)
§. 3) przepisany
§. 4)
§. 5)

przed komisją egzaminacyjną w w czasie od aż do 189 .
dnia

i uznany został za uzdolnionego.

. dnia 189 .

Podpis c. k. Namiestnika
Prezydenta krajowego
lub jego zastępcy.

196.**Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświecenia w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 27. grudnia 1893,**

tyczące się wykonania §. 13go, ustęp 3 ustawy z dnia 26. grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 193) o urządzeniu konsensowych rodzajów przemysłu budowlanego.

W wykonaniu §. 13go, ustęp 3 ustawy z dnia 26. grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 193) o urządzeniu konsensowych rodzajów przemysłu budowlanego wymienia się poniżej te zakłady naukowe, których skończenie nadaje prawo do dobrodziejstw w §. 12 rzeczoney ustawy określonych.

Takowemi we względzie odbywania praktyki są:

dla przemysłu budowniczych, majstrów murarskich, kamieniarskich i ciesielskich:

szkoły budownictwa cywilnego i budownictwa inżynierskiego szkół głównych technicznych w Wiedniu, Grazu, Pradze (niemiecka i czeska), we Lwowie i szkoła inżynierska w szkole głównej technicznej w Bernie.

Dla przemysłu budowniczych, majstrów murarskich, kamieniarskich i rurmistrzów:

szkoły przemysłowe wyższe z zakresem budowniczotechnicznym w Wiedniu (szkoła przemysłowa rządowa w I. dzielnicy), w Bernie (szkoła przemysłowa rządowa niemiecka), w Pradze, Pilzni (szkoła przemysłowa rządowa niemiecka), w Libercu, Tryescie i Krakowie.

Dla przemysłu ciesielskiego:

szkoły zawodowe przemysłu drzewnego w Bergreichenstein (oddział ciesielstwa), w Brucku nad Murem, w Zakopanem (oddział ciesielstwa).

Dla przemysłu kamieniarskiego:

szkoły zawodowe kamieniarstwa w Friedeburgu, Horzicach, Laas, Saubsdorfie i Trydencie.

Dla przemysłu ciesielskiego i kamieniarskiego:

szkoły zawiadowców z zakresem budowniczotechnicznym w Wiedniu (szkoła przemysłowa rządowa w I. dzielnicy), w Bernie (szkoła przemysłowa rządowa niemiecka i czeska), w Pradze, Pilzni (szkoła przemysłowa rządowa niemiecka i czeska), w Libercu (szkoła przemysłowa budownicza), w Grazu, w Salzburgu, Innsbrucku, Lwowie i Czerniowcach.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej jednocześnie z ustawą o urządzeniu konsensowych rodzajów przemysłu budowlanego.

Bacquehem r. w.

Madeyski r. w.

Wurmbrand r. w.

197.**Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświecenia w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 27. grudnia 1893,**

w przedmiocie oznaczenia zakładów technicznych wyższych znajdujących się w krajach korony węgierskiej i za granicą, które odnośnie do osnowy §§. 10 aż do 13 włącznie ustawy o urządzeniu konsensowych rodzajów przemysłu budowlanego uznaje się za równorzędne z krajowemi szkołami głównemi technicznemi.

Zakłady techniczne wyższe w obrębie krajów korony węgierskiej i za granicą, których organizacja pod głównemi względami jest zgodna z organizacją szkół głównych technicznych w krajach tutejszych, uważać należy odnośnie do osnowy §. 10go aż do 13go włącznie ustawy z dnia 26. grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 193) o urządzeniu konsensowych rodzajów przemysłu budowlanego za równorzędne z tutejszo krajowemi szkołami technicznemi głównemi.

Przeto z zastrzeżeniem dalszego uzupełnienia niniejszego spisu, następujące zakłady uważane być mają za równorzędne:

królewsko węgierska politechnika jozefińska w Budapeszcie,

królewska szkoła główna techniczna w Berlinie,

" " " " w Hanowerze,

" " " " w Akwizgranie,

" " " " w Monachium,

" " " " w Stuttgarcie,

królewsko saska politechnika w Dreźnie,

wielko-książęca badeńska szkoła główna techniczna w Karlsruhe,

książęca szkoła główna techniczna w Brunświku.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej jednocześnie z ustawą o urządzeniu konsensowych rodzajów przemysłu budowlanego.

Bacquehem r. w.

Madeyski r. w.

Wurmbrand r. w.